

[Bollmann]

dag, men jeg mener faktisk ikke, at der er overensstemmelse mellem de ting, nævnene kan behandle, og så dem, der kan ankes videre i systemet. Det kan vi vel imidlertid også få afklaret under udvalgsbehandlingen.

Ellers skal jeg sige, at der er en lang række detaljer i forslaget her, som bedre kan diskuteres under udvalgsbehandlingen.

Jeg vil dog godt ved denne lejlighed, hvor vi taler om udnyttelse af byfornyelsesmidlerne, spørge, om ministeren vil overveje tanken om at øremærke dele af byfornyelsesmidlerne til de meget tunge opgaver. Jeg mener, og alle ved vel, at behovet for byfornyelse er meget, meget forskelligt. Hr. Jørgen Estrup var også en lille smule inde på det. Jeg synes, det er glimrende, at man både i Sønderød og i Vamdrup kan få gennemført nogle projekter, men vi ved da også, at f.eks. Vesterbro i København har et behov, der er helt, helt anderledes, og det gælder også andre områder, ikke mindst i hovedstadsområdet. Jeg synes, det var en idé, der var værd at overveje. Man kunne jo kalde det en slags social byfornyelse. Vi har jo i forvejen en opdeling af midlerne, så jeg synes ikke, der er noget i vejen for, at man kan sige, at der er nogle rigtig tunge områder, som bør prioriteres.

Men vi er alt i alt positive. Som sagt havde vi gerne set, at man var gået længere, men det kan jo være, at vi kan nå det under udvalgsbehandlingen; ellers kan vi måske nå det på et senere tidspunkt.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Som flere af ordførerne har været inde på, er dette en lov, som der har hersket meget bred enighed om gennem årene. Det er mig derfor også en stor glæde, at faktisk alle ordførerne i dag har udtalt deres positive tilslutning til de væsentligste dele af det lovforslag, som nu er fremsat, og som jo er en revision af loven.

Det, der er gået igen i alle ordførernes indlæg, og det, som selvfølgelig også har været en af hovedbegrundelserne for denne revision, er ønsket om at trænge til bunds i det bureaukrati, som jeg må give alle ret i unægtelig findes ikke bare i forbindelse med byfornyelsesloven, men – og det kan vel alle vi, der har med boliglovgivningen at gøre, være enige om – i det hele taget på boligområdet. I forsøget på at forlige de interesser, som beboerne og ejerne af ejendommene har, er et vist bureaukrati desværre, som

reglerne er for øjeblikket, stadig væk påkrævet, men vi har med dette forslag forsøgt at komme det til livs så meget som overhovedet muligt.

Lovforslaget er meget velforberedt. Det har været til høring hos utallige organisationer. Jeg kan også sige til hr. Jørgen Estrup, der sagde, at vi manglede yderligere oplysning på området, at der har været holdt utallige konferencer om det.

Også Ølgaardudvalget har som nævnt beskæftiget sig med det. Lad mig tage dette punkt op som det første og sige, at da vi også i Boligministeriet har stor interesse i så megen oplysning, så megen viden som overhovedet muligt om en meget vigtig del af vores boliglovgivning, har vi til hensigt at bede Ølgaardudvalget om at fortsætte sit virke, denne gang med problemstillingerne i forbindelse med byfornyelse.

Lad mig knytte nogle få bemærkninger til de ting, ordførerne hver for sig har taget frem.

Jeg kan til de ordførere – først og fremmest fru Lissa Mathiasen – der har været inde på BZ-sikringen, spørgsmålet om, hvor meget man egentlig skal ødelægge for at sikre mod besættelse, sige, at det naturligvis er umuligt at angive noget konkret om, hvor meget der er nødvendigt, om ødelæggelse overhovedet er nødvendig.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, kan der blot være tale om, at man forsvarligt aflåser sin ejendom. Men kommunalbestyrelsen må i hvert enkelt tilfælde selv beslutte, hvad der skal gøres, om den regner med, at man ved blot at aflåse eller ved at bolte eller ved f.eks. decideret at nedbryde nogle etageadskillelser, eller hvor langt man skal gå, kan sikre ejendommen mod besættelse. Det er det, der er hovedformålet.

I den forbindelse vil jeg gerne give udtryk for, at jeg er helt uenig med hr. Pelle Voigt, der finder, at det snarere burde legaliseres, at man besætter en ejendom, hvis den står tom. Vi kan naturligvis alle sammen helt overordnet være enige om, at der ikke burde være tomme ejendomme. Det, der har gjort, at dette forslag overhovedet er kommet frem, er naturligvis, at virkeligheden desværre ikke er så god, som vi kunne ønske det. Det kan der være mange gode grunde til, også mange dårlige grunde til.

Men faktum er, at der af den ene eller anden grund står tomme ejendomme, og derfor har vi i Boligministeriet som konsekvens af den ind-